

EMILY D. BEŇOVÁ

ŠEPOETKY
ZO ZÁHROBIA

DVA KROKY DO PEKLA

EMILY D. BEŇOVÁ

ŠEPOTY
ZO ZÁHROBIA

DVA KROKY DO PEKLA

Napísala: © Emily D. Beňová
Korektúra: Jana Pipová
Obálka: © Zuzi Maat
Vydala: Emília Beňová
Rok vydania: 2021, druhé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-973949-0-5

Pre verných čitateľov...

Anjel prinášaný vetrom nehovorí,
„Vstávajte mŕtvi!“,
ale skôr,
„Živí buďte vzkriesení!!!“

Honoré De Balzac

PROLÓG

Postával na okraji mosta a pozeral do zakalenej vody. Rieka unášala nalámané kusy dreva a iné znečistenia. Niekoľkodňové búrky spôsobili v meste Denver početné záplavy a rizikový stupeň povodní stúpol až do nebezpečných výšin.

Po zabahnených cestách, kde-tu, ležal zvalený strom, či iné nánosy po ničivých záplavách, ktoré sa miestni ľudia pokúšali aj svojpomocne odstrániť. Už druhý deň nepršalo a v posledných správach - zneli až upokojujúco pozitívne - hlásili, že sa počasie konečne ustáli.

Pre Denver začínali lepšie dni.

Slnko bolo vysoko na obzore a na oblohe nebol ani mráčik, ktorý by zvestoval blížiace sa nebezpečenstvo. Hrejivé lúče mali dostatok času, aby začali vysúšať zmáčané mestečko.

Dnešný deň bol ako stvorený na umieranie.

Okolím sa začínali hemžiť ľudia, ktorí sa po dlhých dňoch odhodlávali k zachraňovaniu zaplavených pivníc, zakalených ciest a záhrad. Na cestách bolo ešte vždy prázdno, len občas sa nejaký odvážlivec prehnal na svojom aute mazľavou vozovkou, ktorá zradne nielenže pôsobila, ona zradná skutočne bola.

A preto bol dnes tu. Tá cesta a pes, ktorý sa pripletie, si dnes vyberú svoju daň. Jednoducho to tak musí byť.

Netušil ako dlho na tom moste stál, no keď sa po dlhej odmlke na ceste znova objavilo auto, spozornel. Bolo to auto, na ktoré tu čakal. Blížil sa k nemu malý biely Fiat a za jeho volantom sedela mladá žena. Na tvári mala úsmev v pohľade radosť. Otvárala ústa, pokyvkávala hlavou, spievala. Jej hlas počul aj na diaľku. Nemohla ani len tušiť, že toto je jej *naposledy*.

Šla rýchlo. Rýchlejšie, než sa na znečistenú vozovku

plnú blata hodilo, a to sa jej o chvíľu stane osudným.

Skontroloval čas na svojich hodinkách, aby sa ubezpečil, že obeťou na pravé poludnie je skutočne táto žena, a v tom začul piskot kolies. Hneď potom nasledovalo žalostné zakľučanie. Vyletel pohľadom k autu a čakal na ten definitívny okamih.

Žena za volantom spanikárila. Stúpila na brzdu, no auto na mazľavej ceste nemalo šancu. Dostalo šmyk a vyrútilo sa rovno na most. Stuhol a čakal. Auto narazilo do betónového piliera priamo vedľa neho a zaznela silná rana. Predná časť auta sa pokrčila ako kus papiera a on tam iba stál a pozoroval to.

Či by to dokázal zastaviť? *Áno. Dokázal.* Keby smel. No on na to nemal nijaké právo. Nikdy nesmel zasahovať do života ostatných ľudí. To nebolo v jeho kompetencii.

Po rinčaní a drkotaní plechov, či trúsiaceho sa skla, nastalo ticho. Jediné, čo bolo počuť bol spev vtáčikov, ktoré ako keby nepostrehli, že sa práve stala nehoda, šum vody, čo hlasne pleskotala a sykot motora, z ktorého sa valila biela hustá para.

Podišiel k autu, aby doň nakukol a zhodnotil, že žena vpredu je mŕtva. Obe ruky mala padnuté na sedadle a z uší i nosa sa jej valila tmavá krv. Dotkol sa jej na pravom zápästí aj napriek tomu, že už nežila, aby sa uistil, že je tomu skutočne tak a popritom spozoroval jej zvláštne znamienko na pravom predlaktí.

Bolo maličké, malo svetločervený odtieň a pripomínalo rozšplechnutú kvapku krvi. Žena bola mŕtva a on vedel, čo teraz príde. Vystrel sa a vedľa jeho neviditeľnej aury sa zjavila žiarivá osoba v bielych šatách. Zmätene sa pozrela do auta a potom na neho.

Zakaždým prišla najprv panika.

Ak si niekto uvedomil, že zomrel, začal bedákať a plakať. Dokonca mu kládli otázky: *Som mŕtvy? Som duch? Prečo práve ja? Prečo teraz? Prečo vôbec?*

Na tieto otázky odpovedal toľkokrát, že to už ani nedokázal spočítať, no aj napriek tomu si zakaždým musel

poriadne premyslieť, akú odpoveď zvolí. Táto žena však nepoložila ani jednu jedinú otázku, a to ho zmiatlo.

Len sa na neho pozerala a mlčala. Zostal stáť ako obarený. S ničím takým sa nikdy predtým nestretol. Kde boli otázky plné zdesenia? Kde bol plač a nárek? Ani vo sne by mu nebolo napadlo, že začať je zrazu také ťažké. Čo jej má vlastne povedať? Uvedomovala si čo sa stalo?

„Bol tam ten pes,“ povedala trochu zmätene a on preletel pohľadom k miestu, kde dostala šmyk. Na špinavej zabahnenej zemi ležal pes - mŕtvy - a okolo neho bola rozmazaná krvavá šmuha tiahnuca sa do strán.

Na myseľ sa mu kládla otázka: Uvedomuje si vôbec, že zomrela?

„Mňa si vezmi, no ju nie. Prosím. Moju dcéru nie,“ požiadala s plačom a pozrela sa na zadné sedadlo.

„Dcéra?“ spýtal sa jej a odkopíroval jej pohľad.

„Ona nezomrela, že? Ak by zomrela, bola by tu so mnou. Je to tak?“

Stál tam ako obarený a civel do auta. To dieťa nebolo v pláne. Dnes mal odprevadiť iba ju. Netušil, čo jej na to má povedať, bol v šoku. Podišiel bližšie k zadným dverám a pozrel sa na dievčatko v sedačke. Na hlave malo krvácajúcu ranu a malo zlámané nožičky, pretože ten náraz vtlačil predné sedadlo až na ňu. Ešte vždy však žila, no tlkot jej nevinného mladého srdca utíchal.

„Pomôž jej,“ šepla zrazu jej matka tak prosebne až sa mu zachveli útroby. „Prosím. Zachráň ju. Ona ešte nesmie umrieť. Prosím. Pomôž jej, kým je čas.“

V pozadí sa otvorili žiarivo biele nadpozemské dvere a žena stuhla.

„Prosím,“ začala naliehavejšie, ako keby vedela, že tie dvere sú tam pre ňu. Dotkla sa ho na ruke a on pocítil chlad, ktorý z nej sálal. „Pomôž jej. Ona nie. Ešte nie. Ešte neprišiel jej čas. Takto to nemalo byť. Prosím. Takto to nesmie skončiť.“

„Nesmiem zasahovať...“

„Ani ja som nesmela,“ šepla mätko, „no zasiahla som.“

Zasiahla? Díval sa na ňu ako na zjavenie. O čom to hovorila? Čo sa mu tým snažila povedať? „Kto si?“ odvážil sa k jedinej otázke, ktorej bol v tej chvíli schopný a jej dole tvárou stiekla veľká žalostná slza.

„Už nemáš veľa času,“ pobádala ho zúfalo. „Prosím. Ty to musíš urobiť. Ty musíš. Ona nie. Daj jej šancu. Zachráň ju. Preboha ťa prosím. Neber aj ju.“

Prosba v jej očiach ho priam zabíjala.

Naposledy stisla jeho silné predlaktie a cúvla. Ešte raz sa pozrela na dieťa v aute a potom so zúfalstvom v tvári vstúpila do dverí, ktoré hneď po jej vkročení zmizli.

Zostal tam stáť, ako primrznutý a zvažoval svoje možnosti. To dieťa nebolo v pláne, no ak ju zachráni, poruší zákon a padne. Nechcel padnúť. Nikdy nechcel padnúť, no zrazu cítil, že to dieťa nemôže nechať len tak odísť. Ona predsa v pláne nebola.

Padne aj tak?

1. KAPITOLA

Keď otcove auto zastalo pred starým, upadnutým domom na nízkej podmurovke, bola som rozhodnutá kúpiť si spätnú letenku a vrátiť sa tam odkiaľ som prišla. Maryland možno nebol najúžasnejším miestom na bývanie, no v porovnaní s týmto ošumelým domom bol zrazu jediným, v ktorom som bola ochotná žiť.

Tento neveľký, spoly drevený domec s podkrovním stál uprostred lesa a ohraničoval ho iba nízky z latiek zbitý plot. Myslím, že kedysi dol biely. Na oškretých, voľakedy červených okeniciach viseli drevené kvetináče. V tých už roky okrem buriny nič nerástlo. Šindľová strecha bola poprerastaná živozeleným machom až tak, že takmer splývala s okolím. Toto miesto plakalo po renovácii a sem sme sa my sťahovali.

Dom v Avon Lake mi pripadal ako hrozba. V panike som sa pozrela na hodinky na svojej lavačke. Ak ma neklamal zrak, boli sme od posledného domu vzdialení celú minútu autom. Keď som sa v škole dobre učila, a ja som sa učila dobre, boli sme zhruba míľu a pol od civilizácie. Inými slovami, boli sme tu ako na vyhnanstve, odrezaní od akejkoľvek človečiny, od okolitého sveta.

Toto otec nemohol myslieť vážne. Spomínal pekný domček v prírode, no tento sa mojím predstavám ani trochu nepodobal.

Hoci nepršalo, zo stromov ešte vždy capkala dažďová voda a máčala už rozmáčanú zem. Bolo očividné, že prestalo pršať, len pred niekoľkými minútami. Cez ťažké dažďové mraky, hrozivo visiace nad ostrými korunami vysokých stromov, sem dopadalo, len ponuré denné svetlo.

Otec vypol motor a plný nadšenia vystúpil z auta. Aj napriek tomu, že po sebe okamžite zavrel dvere, ma oviol ľadový vzduch. Na tele mi naskočila husia koža. Zachvela

som sa. Nepáčilo sa mi tu a nebolo to len domom, ktorý vyzeral, že každú chvíľu spadne. Nepozdávalo sa mi okolie, pretože všade kam som sa pozrela boli iba stromy. Boli sme v lese.

V LESE!

Môj otec, vysoký muž s nakrátko zostrihanými vlasmi do vojenského strihu, si založil ruky vbok a prešiel sa pred auto. Rozhliadal sa. Prezeral si chalupu, ktorá sa na dom, v ktorom som bola ochotná bývať, ani zďaleka nepodobala a usmieval sa.

Očividne sa mu ten dom páčil. Mala som chuť zalomiť rukami. Mne sa tu nepáčilo ani trochu. Dom bol starý a spustnutý. Okolo nebol nič, len stromy, vlhko a blato. Ako bolo možné, že môjho otca upútalo práve toto? Akoby v celých Spojených štátoch nebolo iného miesta.

Ako sa zdalo, otec bol týmto miestom fascinovaný. So zápalom sa kochal domom aj jeho okolím a opíjal sa - najskôr krásou -, ktorú som ja očividne prehliadala.

„Tak, čo na to hovoríš?“ spýtal sa a ja som vedela, že tú otázku kladie mne, hoci sa stále pozeral na dom. Keďže som neodpovedala, otočil sa späť k autu a pozrel sa na mňa skrz čelné sklo. „Viem, že to nie je bohviečo, no až sa pustíme do opráv, bude tu pekne.“

Opravy? Spomínal práve *opravy*? To vyjadrenie ma napadlo. Stiahla som elektrické okienko, nie veľmi, len tak, aby teplo z auta neuniklo okamžite, a nahla sa k oknu. „Ty čakáš, že si nasadím pracovné rukavice a začnem opravovať toto... *sídlo*?“ Viem, bola som uštipačná, no nemienila som predstierať, že sa mi toto miesto páči.

„Presne s tým rátam.“

Zabudni! „Predpokladala som, že až sa sem presťahujeme, budeme iba odpočívať a vychutnávať si túto... veľkolepú krásu naokolo.“

Otec sa na mňa ani nepozrel, keď odpovedal. „Budeme. Až to tu dáme dokopy. Práca ti len prospeje.“

„Mohol si sa aspoň slovom zmieniť o tom, že sa nastahujeme do polorozpadnutej chatrče.“

Moju uštipačnú poznámku odignoroval a znova po mne preletel pohľadom. Tentoraz pobaveným, ako som mala možnosť vidieť. „To ani nevystúpiš? Chceš tam zostať sedieť až do rána?“

„Radšej tu, ako v tom dome,“ zamumlala som sarkasticky sama pre seba a stiahla hlavu medzi ramená v nádeji, že zmiznem ako škriatok v rozprávke. Nestalo sa.

Otec sa otočil späť k domu a upol naň svoj čokoládový pohľad. Farbu očí som mala rozhodne po ňom, no ako sa zdalo, naše názory boli diametrálne odlišné. Nechcela som byť nevďačná, tento dom nám pridělila armáda, a ja som za to mala byť vďačná, no akosi som sa nedokázala povzniesť nad danosť, že toto miesto a tento otrasný dom sú iba zlým snom.

Vystúpila som z tepla terénneho auta a zaklapla ťažké dvere. Mala som chuť sa prežehnať a poprosiť nebesá, aby nedovolili spadnúť domu, keď budeme vo vnútri. Tento starý príbytok sa mi ani trochu nepáčil. Vlastne mi pripadal strašidelne, ako tie staré chatrče z hororových filmov, kde sa v tajných dverách schovávajú zmutovaní ľudia a po nociach vraždia nájomníkov.

A sem sa sťahujeme...

Snáď je to len nejaký omyl a ja sa o chvíľu prebudím vo svojej posteli v Marylande.

Otec na mňa mrkol. Pokúsila som sa o úsmev, no to, čo mohol vidieť na mojej tvári, bola iba grimasa plná zdesenia a hystérie. Možno by som svoj výraz prirovnala ku krčom v žalúdku, no v tejto chvíli som nedokázala vyprodukovať nič elegantnejšie.

Otec ma objal okolo ramien a majetnícky k sebe pritisol. „Viem, že to nie je nijaký palác, no keď sa do toho pustíme, som si istý, že sa tu bude dať bývať.“

O tom fakt pochybujem, pomyslela som si, no moje pery zostali aj naďalej tuho zomknuté. Otec očividne nevidel, že ten strašidelný dom bol starou a schátralou budúťou. Vlastne som mala dojem, že som tu už raz bola. Teda, nikdy som tu nebola naozaj, no vo svojich nočných

morách som takýmto „palácom“ neraz unikala pred ne-
tvormi.

„Tak, čo na to hovoríš?“ spýtal sa a zniesol svoj pohľad
k mojej maličkosti.

„Naozaj chceš poznať môj názor?“

Vtiahol vzduch cez zuby a uhol hlavou do strany. „Rád
by som ho počul,“ odhodlal sa, aj keď moje stanovisko
bezpochyby vyčítal už z môjho výrazu.

Zhlboka som sa nadýchla a nakrátko zadržala dych.
Pozrela som sa k domu a prehovorila. „No...“ začala som
v nádeji, že zo seba dostanem niečo rozumné, ale príliš
rýchlo som zistila, že nemám slov.

Čo som mu na to mala povedať? Že je to dom ako v ho-
rorovom filme? Že mi každúcký pohľad do prázdnych
a temných okien zapadnutých prachom naháňa strach?
Že vo svojich snoch v takomto dome často blúdím a boju-
jem o holý život?

Nechcela som svojho otca príliš raniť, no taktiež som
sa nechcela tváriť, že sa mi toto otrasné miesto páči. „Ča-
kala som niečo lepšie,“ povedala som napokon a otec
s pochopením prikývol.

„Vedel som, že to povieš,“ preriekol ticho a znova sa po-
zrel na dom.

„Sorry, oci, ale toto... Keď si povedal, že je to opustená
chalupa v prírode, nečakala som, že to bude schátraná
búda niekde v lese. Ak nás tu niekto prepadne, na pomoc
nám prídu iba ak líšky a medvede,“ vytkla som trochu po-
dráždene, no nemohla som si pomôcť. Tento dom bol omyl
a mala som pocit, že ma otec svojim spôsobom zradil.
Toto som skutočne nečakala, a to sme bývali už všelikde.

„Vždy si vravievala, že máš mesta plné zuby. Myslel
som si, že ťa pobyt v prírode poteší,“ povedal mäkko
a mne trhlo srdcom. Moje predošlé slová boli kruté, no
nedokázala som klamať.

„To áno, lenže toto...“ Toto miesto som nedokázala ani
pomenovať. Jednoducho to bola katastrofa.

„Mne sa tu páči,“ uzavrel definitívne a znova sa pozrel

k domu. „Tu začneme náš nový život a ty sa konečne budeš môcť venovať hraniu na gitare, ako si vždy chcela. Dostávam skvelý dôchodok. Opravíme tento dom a som si istý, že si ho zamiluješ.“

Keď som zbadala nádej v jeho tvári zovrelo mi žalúdok. Tak rada by som mu povedala, že má pravdu, až som sa cítila previnilo, že to nedokážem. „A čo ak ťa znova povolajú?“

„Som na dôchodku.“

„Ale si stále mladý. Do služieb ťa môžu povolať znova. Čo ak odídeš a ja tu budem musieť zostať sama? Tento dom je strašidelný. Čo ak ma tu napadne nejaký ľudozravý zjazvený netvor?“

Podozrievalo sa na mňa pozrel a pridvihol tmavé obočie. „Tak ho zastrel. Zvládneš to, so sebaobranou si nikdy nemala problém. Okrem toho, najbližší dom je chvíľu autom,“ prehlásil a po krátkej odmlke pokračoval. „Nechávam ťa samú už od doby, čo...“ zasekol sa pri spomienke na trpkú minulosť a jeho pohľad nakrátko potemnel. Po chvíli prehovoril znova. „Viem, že keď nastane taká situácia, a ja budem nútený odcestovať, zvládneš to tu.“

Mal pravdu. Bola som zvyknutá bývať sama. Spočiatku, keď som mala iba desať, k nám chodievala teta Casey - otcova sestra, ktorá žila v Miami, no keď sa vydala už na mňa nemala toľko času, a ja som sa začala spoliehať iba na seba. To, že zostanem sama mi skutočne nikdy neprekážalo. Bola som na to zvyknutá. Vlastne som mala samotu svojím spôsobom rada, no keď som sa pozrela na tento strašidelný dom, cítila som, že tu to bude iné, ako to bolo v Marylande alebo kdekoľvek inde.

„Poď, pozrieme sa dnu,“ povedal a nadšene vykročil k domu.

Na tele mi po tých slovách naskočila husia koža a na krku sa mi postavili všetky chlípky. Predstava, že mám vstúpiť do toho strašidelného domu, ma májala. Zmocnil sa ma neprijemný pocit.

Bála som sa, čo ma čaká, keď vstúpim, no zošedivené

záclony za špinavými okennými sklami vyzerali byť pokojné. Nič nenasvedčovalo tomu, že by bol v dome niekto *nepozvaný*. Nohy som mala však aj napriek tomu ako z olova. Pohľad som uprela na otca, ktorý odomykal oškreté dvere a dych sa mi zasekol kdesi v krku. Keď odomkol zámku a potom dve kladky z kovových zhrdzavených mreží stuhla vo mne všetka krv.

„Tak poď, April,“ posúril ma a ja som vedela, že nemám na výber.

Ak by som do domu nevstúpila, zbadal by môj strach, a to som nechcela. Nech ma dnu čakalo čokoľvek, zvládnem to. S týmto odhodlaním som sa pohla. Moje kroky boli nesmelé a ustráchané. Prešla som otvorenou bráničkou, na ktorej bola zhrdzavená zarážka a predrala sa trávou až ku schodom vedúcim na zakrytú terasu. Z domu vial chlad ako z hrobky. Zdalo sa, že dnu je ešte chladnejšie ako vonku a mňa zmohol nepokoj ešte naliehavejšie. Pokúšala som sa zachovať si chladnú myseľ a nemyslieť na to, že tam dnu niekto je a vrhne sa na mňa, len čo prekročím prah.

Očami som zmapovala zafúkanú podlahu na terase a niekoľko rozbitých pivových fliaš mi napovedalo, že aj keď tu nik nebýval, toto miesto slúžilo ako útočisko pre jedincov, čo sa mali chuť opiť.

„Tak kde si? Poď dnu,“ skríkol otec z domu a mne zovrelo hrdlo.

Zhlboka som sa nadýchla a nakrátko privrela oči. *Zvládnem to! Zvládnem!* A potom som vkročila. Srdcom mi napäto trhlo, čakala som na katastrofu... no tá neprišla. Nestalo sa absolútne nič. Nikto!

Naozaj nikto.

Pohotovo som si prezrela prázdnu predsieň aj ďalšiu miestnosť, ktorá bola oddelená od predsiene drevenou presklenou stenou so zasúvacími dverami, ktoré boli celkom odsunuté. Dom bol priestranný, no tmavý a pôsobil pusto - relatívne desivo.

Po zemi sa váľal prach a niekoľko vysušených lístkov,

ktoré tam muselo podfúknuť popod dvere. Drevené podlahy vyzerali zachovalo, až by som povedala *novo*. Aj pod hrubou vrstvou prachu bolo vidieť, že podlaha z dreva je v dobrom stave. Steny boli oškrété a kde-tu sa zlupovala maľovka, no nič strašné to nebolo.

Pavučiny viseli zo stropu ako dekorácia a v stenách zostali pozatĺkané klince, ktoré poukazovali na miesta, kde kedysi viseli obrazy. Z predsieni sa dalo dostať do veľkej obdĺžnikovej kuchyne s karmínovočervenou kuchynskou linkou z čias XYZ a dreveným stolom s obrusom, ktorý mal vyblednutý kvetinový motív.

Cez kuchyňu sa dalo dostať do rozľahlej miestnosti, najskôr obývačky a z tej späť do predsieni. Prešla som skrz kuchyňu do obývacej izby s krbom a prezrela si prázdne kúty. V stene naproti, hneď vedľa kamenného krbu, boli pootvorené drevené dvere.

„Tam je čo?“

„Chcel by som tam mať spálňu. Samozrejme, iba ak by si nebola proti,“ povedal a obaja sme vykročili k dverám. Ja krížom cez prázdnu obývačku, otec popri stene, pretože celý čas postával v presklenej verandičke.

Potichu otvoril dvere a spolu sme nakukli do prázdnej izby s katastrofálne namaľovanými stenami a tmavými parketami. Aj tu vyzerali podlahy zachovalo, čo sa o maľovke na stenách povedať nedalo. Steny boli vyblednuté a fľakaté. Šedo-modrá farba kradla z izby všetko svetlo, ktoré doň prenikalo cez dvojité okno a robila izbu ponurou.

Aj táto miestnosť bola celkom prázdna, až na zachovalú almaru, postavenú v rohu pri okne, ktoré bolo situované do zadnej časti domu.

„Ak by si chcela mať izbu radšej tu, tak...“

„To závisí od toho, ako vyzerá izba pre mňa.“

„Povedal by som, že lepšie. Je na poschodí.“

„Podkrovie?“ To sa mi začínalo páčiť.

„Je tam aj strešné okno a celá izba je obitá svetlým drevom. Myslím, že sa ti tam bude páčiť, no musíš to vidieť

sama.“

Vykukla som oknom a porozhliadla sa, no nebol to ohurujúci pohľad. Záhrada plakala po záchrane, takže bez krovinnorezu sa otec nezaobíde. Prales, ktorý bol kedysi záhradou, bol prerastený kriačinou a vysokou trávou. To, čo som mala možnosť vidieť bolo otrasné. Chvilami som mala pocit, že sa pozerám na nejakú džungľu. Toto miesto potrebuje viac ako len niekoľko úprav. Potrebuje kompletnú rekonštrukciu.

„Keď vykosím dvor a záhradu, bude tu pekne,“ okomentoval, ako keby mi čítal myšlienky, a cítil potrebu toto miesto obhájiť. „Zamiluješ si to tu,“ zamumlal do ticha a vykukol von oknom.

„Prečo práve toto? Mal si viac ponúk. Táto bola vari najlepšia? Alebo si tento dom nevidel?“

„Samozrejme, že som ho videl, no vravela si, že máš mesta plné zuby.“

To je pravda. Otec mi len splnil želanie a ja som taká nevďačná, že stále frflem. Dokelu so mnou. Musím dať tomuto miestu šancu! Veď napokon... možno si to tu zamilujem. Dúfam... „Moja izba?“

Otec ma zaviedol späť do veľkej obývačky. Odtiaľ sme vystúpili kamenným schodiskom na poschodie a ocitli sa v podkroví, na krátkej chodbe s tromi dverami.

„Tie na konci,“ povedal.

Prešla som k hnedým dverám po svojej ľavici, ktoré kričali po renovácií. Otec mi kráčať verne za päťami, no dnu ma nechal vstúpiť prvú. Zľahka som postrčila do dverí a tie sa s neprijemným škripotom roztvorili.

„Stačí len trochu namazať pánty,“ riekol, akoby cítil potrebu zastať sa tých starých dverí a keď som prekročila prah, zastavil sa vo dverách a doprial mi priestor.

Jedno okno bolo situované na západ, takže som mala výhľad na čistinku pred domom a príjazdovú cestu, ktorá odtiaľto pôsobila malebne. Vysoké stromy obkolesovali dom a príjazdovú cestu, ktorá sa medzi nimi kľukatila ako potôčik. Pôsobilo to rozprávkovovo.

Znova som zablúdila očami po izbe a nad hlavou zbadala druhé okno. Stropné, ktoré otec spomínal. „Beriem si túto izbu,“ uzavrela som jednoznačne a otec sa zazubil.

„Vedel som to,“ kývol spokojne. „Je tu pekne.“

Bola som rada, že som ho aspoň v niečom potešila. „Kúpeľňa?“ opýtala som sa ticho a otec znervóznel. Ejha? Čo to má akože byť? „Je tu nejaká, že?“ Je tu vôbec voda? Kriste, latrina?

Z jeho výrazu sa nedalo vyčítať nič konkrétne, iba ak zmätok a náznak obavy. „Samozrejme, že je,“ ubezpečil ma, no netváril sa práve nadšene. „Jedna. Na prizemí, takže sa budeme musieť deliť.“

Jedna kúpeľňa. Uf... Fajn. Aj na to sa dá zvyknúť.

„Tu hore je jedna malá izbietka,“ pokračoval okamžite. „Časom by sa v nej dala urobiť ešte jedna kúpeľňa, takže je to naozaj len otázkou času.“

Porozhliadla som sa po prázdnej izbe a s rukami vbok si prezrela jej drevom obitý strop. Cez strešné okno som videla, že je vonku ešte vždy zamračené, no už teraz som si vedela živo predstaviť, ako sa cezeň pozerám na hviezdnatú oblohu a načúvam spevu svrčkov.

„Ukážem ti, kde je kúpeľňa aj komora, a potom aj zadný vchod,“ riekol otec, vysoký muž so širokými ramenami, a pokračovali sme v obhliadke. Vyšli sme na chodbu a potom dole schodiskom, ktoré vyzeralo - aspoň na prvý pohľad - v zachovalom stave. „Máme aj kôľňu a vlastné mólo.“

„Mólo?“

„Niečo ti ukážem.“

Zišli sme do veľkej obývačky a odtiaľ pod schodisko, kde boli takmer neviditeľné dvojce dvere. Jedny viedli do malej, skutočne veľmi malej kúpeľne s toaletou, druhé do ešte menšej komory, na konci ktorej boli ďalšie dvere. Tie otec odomkol a ocitli sme sa na záhrade pripomínajúcej buš. Šli sme však ďalej, až sa pred nami rozprestrela malebné jazero. Jeho pokojný povrch sa ligotal aj napriek tomu, že bolo pod mrakom a dodával tomuto miestu

čarovnosť.

„Páni! Nikdy sme nežili pri jazere!“

Otec sa zazubil. „Uvidíš, že sa ti tu bude páčiť.“

Vzduchom sa miešala vôňa machu, prachu a rybaciny. Nebola to neprijemná kombinácia. Skôr by som povedala, že to tu voňalo prírodou a ja som musela uznať, že po rokoch strávených vo veľkomestách to bola naozaj vítaná zmena. Znova som sa s ohúrením pozrela na malebné jazero obkolesené ihličnatými a listnatými stromami a trochu ďalej pri môle som spozorovala, ako sa na vlnách pohodáva plachtou zakrytá loďka.

„Tá loďka patrí k domu?“

„Asi áno.“

Okolie domu sa mi pomaly, ale isto dostávalo pod kožu, a hoci som sa sprvu bránila akémukoľvek nadšeniu, teraz som nechala, aby si ma výhľad celkom opantal.

„Môžeme spolu chodiť na ryby a v lete sa kúpať v jazere. Od starostu viem, že sa tu dajú chytať obrovské pstruhy.“ Otec jasal ako malý chlapec tešiaci sa z novej hračky. „Garáž je tamto, budeme ju musieť opraviť a kdesi tam vzadu, za tou húšťou je aj kamenný krb kde môžeme po večeroch opekať. Uvidíš, že si toto miesto zamiluješ. Je tu božské ticho, len načúvaj spevu vtákov,“ pobádal ma a on sám zdvihol pohľad k nebesiam, aby sa so zavretými očami započúval do ich nápevu.

Musela som uznať, že tu bolo skutočne krásne. Teda iba ak som si odmyslela tú rozhýrenú buš všade nokoľko. Vtáčiky si tu spokojne pospevovali a kdesi ďalej bolo počuť dobanie ďatľa. Zo stromov ešte vždy odkvapkávala dažďová voda a v ostrých vrcholkoch ihličnatých stromov poletoval nezbedný vietor. Tu za domom bolo omnoho viac svetla ako pred ním. Vlastne ani nebolo divu, že aj celá strecha domu bola zarastená machom. Bolo tu na mňa priveľmi vlhko, no páčilo sa mi tu.

„Vrátíme sa dnu,“ rozhodol otec a prelomil to mámivé ticho. „Rozložím v krbe a nahodím poistky. Prúd aj voda by tu už mali byť, no chvíľu potrvá, kým sa nahreje voda

v bojleri.“

„Fajn. Aj tak chcem kúpeľňu najprv vydezinfikovať.“ Kto vie ako dlho tu nik nebýval a kto vie, čo boli zač tí, čo tu bývali naposledy.

„Všimla si si, že to tu nepáchne starinou ani plesňou?“ pobádal ma otec, hneď ako sme vykročili späť k zadnému vchodu. Rukou ma objal okolo ramien a snažil sa napodobniť moje drobné kroky.

Môj otec, Billy Taylor, je štíhly a vysoký chlap. Má takmer dva metre a široké ramená. Hnedé vlasy nosí vždy nakrátko zostrihané a tvár dokonale oholenú. Teda - až na dnešok.

„V niektorých bytoch, ktoré mi ponúkli to zapáchalo. Aj preto som si vybral tento dom. Strecha je ešte zachovalá, no okná a dvere budem musieť pomeniť. Popod dvere prefukuje a okná tiež, ktovieako netesnia.“

„Všimla som si.“ Handry natlačené v dvojitéch oknách tam s istotou neboli pre nič za nič.

„OK. Prehliadku sme si urobili, teraz začneme vybaľovať,“ rozhodol a obaja sme sa vrátili do domu. Prešli sme obývačkou a vyšli pred dom, aby sme z auta povynášali veci, ktoré sme so sebou priniesli.

Niečo sme poskladali do prázdnej obývačky, čo to nechali aj v malej hale a niečo uložili zase na linku i stôl v kuchyni. Veci sme mali pobalené v škatuliach a na každej sa písalo čo kam patrí. Vďaka tomu bolo triedenie omnoho jednoduchšie.

Keď som konečne vyčistila kúpeľňu, na hodinky na ruke som doslova škúlila. V kúpeľni bola tma, ako pred zotmením, takže keď som zbadala, že je šesť popoludní, nemohla som tomu ani uveriť.

Stromy zacláňali a keďže bolo v dome doslova prítmie, zahнала som sa po vypínači, aby som videla, kam vylievam špinavú vodu z vedra. Spláchla som, aby v mise